

SVĚT V OBRAZECH

Byl to den jako každý jiný a proto, když se Laura probudila a postavila na čaj, neměla ani ponětí, že tenhle slunečný den změní navždy její dosavadní život. Když dosnídala, oblékla se, sedla na kolo a vyrazila do rušných ulic Londýna směrem k Přírodopisnému muzeu. Cestou se ovšem zastavila v univerzitní knihovně vrátit vypůjčené knihy, ale samozřejmě se to neobešlo bez pěti dalších, se kterými odtud odjížděla. Pak už opravdu zamířila do muzea, kde se připravila na první prohlídku.

Laura tu přes léto pracovala už od šestnácti let. Její teta zde měla poměrně vysokou pozici a tak nebyl žádný problém sehnat pro svou neteř brigádu. Laura si sice nestěžovala, ale nikdy neměla ráda vystupování před ostatními, nebo se nikdy nezajímala o historii. Nejraději ze všeho by ale pracovala jako knihovnice nebo alespoň jako prodavačka v knihkupectví, protože to, co Lauru opravdu zajímalo, byly knihy. Každý den po práci, nebo mezi prohlídkami seděla s nosem hluboko v knize a nevnímala okolní svět.

Ručičky na jejich hodinkách právě ukazovaly 9:30 a Lauře začínala první prohlídka. Za den jich vypravila celkem sedm. Odříkávala svůj nazpaměť naučený text a jenom tiše doufala, že se bude moci brzy opět ponořit do děje své oblíbené knihy. Po náročném dni, ale kupodivu neměla na čtení ani trochu chuť. Potichu bloumala po muzeu, až došla do části s obrazy a starými hodnotnými knhami. Na konci této podlouhlé místnosti byla prosklená stěna s výhledem na noční Londýn.

Lauru ten pohled zas a znovu uchvátil. Jedním střešním oknem vstupoval do místnosti proud měsíčního svitu. Laura se postavila přímo pod okno a zavřela oči. Najednou měla pocit, jakoby ji na tváři zašimralo sluníčko. Když oči otevřela, zjistila, že se nějakým nedopatřením či snad podivnou náhodou dostala do obrovské sluncem prosvícené knihovny daleko od místa, kde ještě před několika okamžiky stála. Pomalu a nejistě se prošla po místnosti, až došla ke starému psacímu stolu s velikou knihou. Zvědavost jí nedala a knihu otevřela, ale byla prázdná. V nádherném přebalu se skrývaly pouze nažloutlé stránky. Laura přešla prsty po vazbě, když v tom se najednou daly věci opět do pohybu.

Celá knihovna se rozmlžila a zmizela. Namísto toho Laura vpadla přímo doprostřed válečné vřavy na rozlehle poli. Kolem ní se vojáci bili hlava nehlava a zpozvdálí celou situaci sledovala velmi vzdělaně vyhlížející žena na koni, obklopena asi deseti rytíři ve zbroji. Laura usoudila, že nejspíš jedná o Marii Terezii, habsburskou vladařku, jejíž obraz visel v univerzitní knihovně.

Žena se spokojeně a trochu samolibě usmívala nad bojujícím vojskem. Jeden z pěšáků se prohnal těsně kolem Laury a pustil se do boje s již neozbrojeným protivníkem. Tohle místo rozhodně nebylo ideální na to, aby tam Laura dál postávala a sledovala dění jako Marie Terezie. Dala se do běhu a věřte mi, že tak rychle ji ještě nikdo nikdy neviděl utíkat. Hnala se přes pole takovou rychlostí, že nestihla zastavit, když se před ní z ničeho nic objevil letitý dub a bývala by narazila přímo do jeho kmene. Ale stalo se něco neočekávaného.

Laura proskočila kmenem stromu a najednou seděla opět na studené podlaze Londýnského muzea. Ztěžka se postavila, a když se otočila, spatřila na stěně malý obraz knihovny prosvícené sluncem. Aniž by cokoliv tušila, objevila vchod do minulosti. Bylo k tomu zapotřebí stoupnout si několik kroků před obraz na stěně, pod proud měsíčního světla a člověk si mohl vybrat historický okamžik, který chce zažít na vlastní kůži. Od té doby Laura každý večer objevovala různorodé evropské dějiny a na historii jako takovou, už nikdy nepohlížela stejně.

Tereza Čechová
Gymnázium Dr. Karla Polesného